

LIMES ROMANUS A ČÍNSKÁ ZEĎ.
SATURN JAKO HRANICE SLUNEČNÍ SOUSTAVY

Hovořili jsme již o tom, že mezi římským a čínským císařstvím existovala celá řada pozoruhodných analogií. Jedna z nich se přímo nabízí oku: **římský limes a čínská zeď**. Obě civilizace se oddělily od barbarského zbytku světa zdí.

Čínská zeď patří k největším stavbám světa, ačkoli není pravda, že je viditelná z Měsíce nebo z oběžné dráhy. Kdo ji postavil? Legendárním stavitelům čínské zdi je první sjednotitel Číny, saturnský císař Š'Chuang-ti, který si dal postavit i pyramidu. Státisíce Číňanů se prý lopotily a umíraly kvůli zdi. Š'Chuang-tiho zeď však dávno podlehla zubu času a ta zeď, ke které dnes proudí turisté, byla postavena mnohem později. Až když se historikové rozhodli trpělivě studovat 40 000 stran úřednických záznamů dynastie Ming, vyrozprávěli tyto příběh muže, který svůj život spojil se zdí. Duší a architektem stavby byl generál Čchi Ťi-kuang (1528-88). Z jeho iniciativy se přeměnila v mohutnou cihlovou stavbu se strážnými věžemi a trvalou posádkou. Pod jeho vedením v letech 1569-83 výstavba postupovala horečným tempem jedna věž za pět dní a pohltila tři čtvrtiny státního rozpočtu. Současná čínská zeď tak vznikla v naposledy uplynulém období Orifiela a zapadá do celosvětového saturnského rytmu kamenných monumentů.

Dnes můžeme zrekonstruovat historii zdi v celé její složitosti. Od 7. do 3. století př. Kr. bojující státy ve vnitrozemí Číny stavěly obranné valy jeden proti druhému. Byly hliněné a v délce řádově stovek kilometrů. Když kolem roku 210 př. Kr. Š'Chuang-ti sjednotil Čínu, spojil tyto valy, zvelebil je nebo dostavěl nové. Vytvořil tak souvislou zeď z hlíny a kamene v délce 5000 km, která na severní hranici chránila Čínu před nomády. Dynastie Chan ve 2. a 1. století př. Kr. pokračovala a dále rozšířila stavbu na 10 000 km souvislých opevnění. Ve velkém orifielském období tak zeď nabrala svou největší délku. Tisíce kilometrů zdi se potom opravovaly nebo nově postavily v 5., 6. století; v 10., 11., 12. století a nakonec v letech 1447-1644, ale především ve druhé polovině 16. století. V obdobích mezitím a po roce 1644 se zeď rozpadala a nevěnovala se jí pozornost. **Čínská zeď vznikla ve velkém orifielském období a obnovovala se pravidelně v rytmu malých orifielských období.**

Římský limes je svou délkou porovnatelný s čínskou zdí, netvořil však všude souvislé opevnění. V Británii se Hadriánova zeď (128 km) a Antoninova zeď (63 km) táhla na hranici se Skotskem. V Germánii „ďáblova zeď“ vedla od Rýna k Dunaji v délce 382 km. Další opevněné úseky byly v Panonii, Dácii, Sýrii, Arábii, Africe: *Limes Germanicus*, *Limes Rhaeticus*, *Limes Moesiae*, *Limes Transalutanus*, *Limes Daciae*, *Limes Arabicus*, *Limes Tripolitanus*. Římský limes vyrostl na sklonku orifielského období, v 1. a 2. století, když Římané přešli k defenzivní politice. Takzvané Trajánovy valy v Rumunsku a Moldávii postavili zřejmě až Gótové ve 3. a 4. století.

Tendenci pokračovat se stavbou zdí v rytmu Orifiela měli později také Byzantinci. Anastasiovu zeď (56 km) postavili v letech 469-512; a další omylem nazývanou Trajánovu zeď (174 km) v letech 969-1025. V Iránu stojí velká stěna Gorganu (195 km), s níž se spojovala báje, že ji postavil Alexandr Veliký. Archeologický průzkum ukázal, že pochází nejdříve z konce 5. nebo ze 6. století. Z téhož orifielského období možná pochází i stěna Kelasuri (160 km) v Gruzii. Jeden z vládců Korja dal postavit kamennou stěnu, která od-

Velká zeď, Čína.

Hadriánův val, Británie.

Zasečnaja čerta, Rusko.

Anastasiova zeď, Turecko.

Maginotova linie, Francie.

dělila celý Korejský poloostrov od Asie. Táhla se od moře k moři v délce 500 km a měla být ochranou proti Kitanům a Džurdženům. Bylo to opět v orifielském období, v letech 1033-44. Slovanskou analogií čínské zdi je *Zasečnaja čerta*, která chránila Rusko před nájezdy Tatarů. Palisády a záseky z povalených stromů, které ztěžovaly přístup nájezdníkům, se stavěly od 13. století. V letech 1550-1650 se však přeměnily na souvislý řetěz opevnění doplněných zdmi a strážními věžemi. Ruská zeď se tak stavěla současně s čínskou.

Stejnou funkci jako zeď splňovaly jindy velké příkopy. Například Offův příkop (103 km) ve Walesu či Sungbovo Eredo (160 km) obklopující někdejší hlavní město Jorubů v Nigérii. Zbytky velmi dlouhých hliněných valů se nacházejí na Ukrajině a v Beninu, nedokážeme je však datovat. Moderní verzí z nedávné doby je Maginotova linie na francouzsko-německé hranici. Tvoří ji několik set kilometrů dobře opevněných bunkrů spojených podzemní železnicí ze 30. let 20. století.

Pokud si na časovou osu zakreslíme počet kilometrů nově postavených nebo obnovených velkých zdí na světě, dostaneme – rytmus archanděla Orifiela! Velkou vlnu ve velkém orifielském období a menší vlny v malých orifielských obdobích. Orifielova křivka a křivka zdí se na první pohled podobají ($r = 0,30$; $p < 0,0002$). **Sklon stavět zdi i jinde na světě rezoval s rytmem čínské zdi. Je to rytmus Orifiela.** Historikům tato zákonitost uniká. Prý „*dějinné události byly rozhodujícím způsobem určovány náhodami a právě panujícími okolnostmi. S určitostí by nikdo nemohl předpovědět... že císař Čchin Š'Chuang-ti postaví čínskou zeď...*“ ^{Burenhult 2}

Nejstarší velká zeď zmiňovaná v dějinách byla postavena dávno před čínskou zdí a římským limitem. Jsou to Snofruovy zdi z velkého orifielského období kolem 2600 př. Kr. Snofruovi patří i třetí největší pyramida. Byl to Chufuův otec, který experimentoval s různými tvary a náklony stěn a dal podobu všem následujícím pyramidám. Stavitel první zdi a vynálezce pyramid nám tak spadají ve Snofruově osobě v jedno.

Z dalšího orifielského období kolem 2000 př. Kr. je známa druhá egyptská zeď, tzv. Vládcovy zdi. Amenemhet I. dal postavit řetěz pevností, který oddělil Egypt od Asie a zaštilil ho před kočovníky. Ve stejném čase se dali do stavění velké zdi i sumerští panovníci: „*Už od Šulgiho dob měli Sumeri v západní provincii své říše nemalé potíže. Byli to Amurriti, kteří se tlačili do Sumeru ze syrských stepí, kočovníci, kteří znovu podnikali vpády do země, odháněli stáda a pustošili obilná pole. Šulgi dal proti těmto vetřelcům postavit 63 kilometrů dlouhou zeď a jeho vnuk Šú-Sín ho prodloužil na 280 kilometrů. Tento dlouhý, před čínskou zdí vybudovaný západní val...*“ ^{Uhlig}

Čínská zeď navazuje na rytmus ještě starších zdí Sumeru a Egypta a všechny velké zdi světa v něm pokračují. Co tento rytmus znamená? Jak vzniká? Je to rytmus centralizace, který jsme objevili již při zkoumání frekvence králů. Svět se pravidelně s Orifielem centralizuje a o 200 let později s Anaelem decentralizuje. Území se slévají do větších celků, vznikají říše a zase se rozdrobují. Velké zdi patří k signatuře saturnského ducha centralizace, organizace, stabilizace, fixace a izolace.

Sumerská zeď včetně kontextu, v jakém vznikla, je prototypem všech následujících. Panovníci 3. urské dynastie (Ur-Nammu, Šulgi, Šú-Sín) zaváděli centrální vládu v Mezopotámii po dlouhém období dezintegrace. Spojili velká území a standardizovali administrativní procesy, zákony a dokumenty; zavedli jednotný systém měr, vah, mincí a jednotný kalendář. Obraz krále nabral podobu vrchního soudce, strážce pořádku. „*Urským vládcům se nepochybně podařilo dosáhnout vysokého stupně centralizace státu, kte-*

ry podle některých badatelů nebyl již nikdy v historii starověké Mezopotámie překonán“ ^{Nováková} Stát hrál rozhodující úlohu a velké množství prostředků proudilo do centra, což kromě jiného umožňovalo velké stavební projekty. Tito králové postavili první klasické stupňovité chrámy (zikkuraty) – mezopotámské pyramidy. Velký zikkurat v Uru je nejznámější takovou stavbou. Všim tím **králové 3. dynastie z Uru zapadají do saturnského rytmu.** Teprve nedávno, v souvislosti s příklonem ke krátké chronologii, archeologové upřesnili data jejich vlády na roky 2047-1964 př. Kr., přesně do orifielského období 2043-1971 př. Kr.

Zasečnaja čerta se staví za tuhé centralizace pod vládou prvního cara Ivana Hrozného. Korejská zeď po sjednocení Koreje za velkého centralizačního úsilí korejských císařů. Je nezodpovězenou hádankou dějin, proč říše dávají pravidelně každých 500 let přednost stabilizaci a izolaci před aktivními výboji a objevováním světa. Zrod i opravy čínské zdi se spojovaly s takovými obdobími. Proč o zeď nebyl zájem v meziobdobích, se vysvětluje velmi příznačně: venušské dynastie (Tři království) se nevěnovaly zdi kvůli anarchii a decentralizaci. Jupiterská dynastie (Tchang) kulturně dominovala svému okolí. Merkurská dynastie (Sung) byla sice pod stálým tlakem nájezdů, ale vykupovala se pomocí tributů. A zakladatelé marsické dynastie (Jüan) byli sami vítězni barbaři, tak se neměli proti komu bránit.

Nálada, jakou prožívali Římané i Číňané stavějící zeď, byla tato: za zdi je chaos, uvnitř řád. Venku jsou barbaři, uvnitř budujeme civilizaci. Uvnitř platí zákony, úřady, soudy, organizace a hospodářství, které mají vysokou efektivitu. Stavíme cesty, pevnosti, chrámy, sýpky, tržnice, lázně a knihovny. Zeď oddělovala technologicky vyspělé a vysoce organizované říše od chaosu *barbarika*.

Tento duch zavládl kolem roku 1600 i v Japonsku a země se uzavřela do sebe. Tokugawští šoguni tehdy sjednotili zemi po dlouhém období rozdrobenosti a zmatků. Třetí šogun Jemicu zaváděl dokonalý, neměnný pořádek a odstraňoval všechno, co ho narušuje. Vyhnal Evropany, zakázal křesťanství, ze samurajů udělal byrokraty a na cestách zřídil kontrolní stanice. V roce 1637 Japonsko uzavřel. Ostrovnímu Japonsku jako zeď posloužilo moře. Každý, kdo přistál u jeho břehů, byl popraven, ať už to byl cizinec nebo Japonec, který se vracel z cest. Orifielský šogun pod černými vlajkami Tokugawů uvrhl Japonsko do izolace, která trvala dvě stě let. Prolomili ji až Američané v roce 1853 a Japonci zažili tvář v tvář ostatnímu světu po tak dlouhé přestávce kulturní šok, který vedl zase k horlivé snaze napodobovat a doběhnout Západ.

Běžně se dočteme, že čínská zeď byla odpovědí na ničivé nájezdy. Císař sám uvádí tento motiv pro započítí stavby a historik proto neváhá uvést to jako hlavní příčinu. A přesto, komplexní analýza všech známých zdí a všech nájezdů v dějinách ukazuje něco jiného. Zdi zčásti korelují s nájezdy. Ale mnohem více korelují s rytmem poustevníků a asketiků, kteří se uzavírají světu. Nutková (orifielská) osobnostní struktura se podílí jako příčinný faktor na stavbě zdí až 33%, zatímco antisociální (samaelská) jen 14%. Zbytek jsou neznámé faktory.

KOEFICIENT DETERMINACE	OSOBNOSTNÍ STRUKTURA	
33%	nutková	(uzavřenost, potřeba jistoty a řádu)
14%	násilnická	(agresivita, asociálnost, konfliktnost)
53%	jiné	

Offův příkop, Wales.

Sungbovo eredo, Nigérie.

Velká zeď Gorgan, Írán.

Proč by vůbec útočná hrozba měla vést ke stavbě zdi? Jedno z druhého nevyplývá přímočaře! Aztéky nebo Spartány by ani nenapadlo skrývat se za zeď, když mohou dokázat odvahu protiútokem. Jen orifielská národní povaha odpovídá na hrozbu zvenci zpevněním hranic. Pro vznik zdi je potřebné obojí.

Současné historické bádání je polovědou, nikoli vědou. Důkladně zkoumá vnější, hmotné okolnosti při vzniku událostí – a vnitřními, psychologickými příčinami se prý nezabývá. Ve skutečnosti je do každého vysvětlení přidává podvědomě a svévolně. Každá událost je totiž podmíněna jedním i druhým, zvenci i zevnitř. Celá věda si žádá zkoumat stejně systematicky a komplexně i kolektivní psychologické vzorce jako vnitřní příčiny dějin.

Je to gesto zpomalení, zpevňování struktur, hledání jistoty, uzavření se do sebe, izolace a zkamenění. Hledejme uměleckým okem takové gesto v přírodě – najdeme želvu, saturnské zvíře z permu. **Civilizace v orifielských obdobích želvovatěji.**

Želva i čínská zeď mají svůj předobraz přímo na obloze, v samotné planetě Saturn. **V procesu izolace a obrany kultur před vlivem vnějšího prostředí rozpoznává duchovně vidoucí člověk ozvěnu dávné kosmické události, kdy saturnští duchové vůle vyčlenili a ohraničili sluneční soustavu z okolního kosmického prostoru,** aby uvnitř mohla rozvinout svůj vlastní, nezávislý rytmus a zákonitost. V lidském těle se Saturn ze znamení Vah podílí na tvorbě kůže, jednou z jejíž funkcí je oddělovat organismus od prostředí a umožnit konstantní, vlastní vnitřní prostředí.

Rudolf Steiner v *Okultní fyziologii* hovoří v této souvislosti podrobně o slezině (ta je podle astrologů Saturnem v lidském těle), že jednou z jejích funkcí je izolovat krevní oběh od vnějších nepravidelností, například při nárazovém příjmu potravy: „Je to jakési izolování, vytváření nezávislosti na vnějším světě. Každé takovéto individualizování, osamostatňování se nějaké bytosti nazýváme v tajné vědě »saturnským« jevem, je to něco, co je působeno účinky Saturnu. To je původní idea, to je to podstatné na saturnském: že z obsáhlého celkového organismu je vyňata, izolována, individualizována bytost tak, že sama v sobě může rozvinout oddělenou pravidelnost... Když si představíme svět, můžeme říci: uvnitř kruhové dráhy Saturnu je sluneční systém, který zde může sledovat své vlastní zákony a stát se nezávislým tím, že se vytrhne z okolního světa a z tvořivých sil okolního kosmu. Z těchto důvodů viděli okultisté všech dob v saturnských silách to, co náš sluneční systém sám v sobě uzavírá, co mu umožňuje rozvinout vlastní rytmus, který není shodný s rytmem vnějšku, který panuje mimo svět naší sluneční soustavy. Něco podobného nacházíme v našem organismu u sleziny... Jméno »Saturn« se používalo na všechno, co způsobovalo, že se něco z většího celku vydělilo a uzavřelo se do systému, který se sám v sobě utvářel rytmicky.“^{Steiner 5}

Termín „saturnský“ vznikl v analogii k planetě Saturn, která byla dlouho poslední (volným okem viditelnou) planetou sluneční soustavy a tvořila její hranici. Saturn ohraničuje všechny věci – planetární systém i lidský život. Zdálo se, že to platí, až dokud astronomické dalekohledy neodkryly existenci Uranu, Neptunu a Pluta. Následujících dvě stě let se to pak používalo jako argument proti staré astrologii: vždyť Saturn není poslední planetou! Planetologové ve 21. století však zjistili, že jí přece jen původně byl.

Když se sluneční soustava rodila, dělo se to v prostoru ohraničeném dráhou Saturnu. **Z kosmogonického hlediska je Saturn krajní hranicí pro**

vznik planet. Za jeho dráhou podle zákonů fyziky planety nevznikají, neboť tam na to nemají dostatek hmoty, času a energie: „*Jak vznikli Uran a Neptun? Tyto dvě planety planetology už odedávna dráždí. Podle dosavadních modelů ani jedna z nich neměla vzniknout, alespoň ne na místech, kde se v současnosti nacházejí. Na jejich oběžných dráhách by vznik takových obřích planet trval déle než vznik sluneční soustavy.*“^{Mikoviny} Podle současné astronomie Uran a Neptun vznikly někde mezi Jupiterem a Saturnem a na své dráhy byly vystřeleny při katastrofách až o nějakých půl miliardy let později.^{Thommes}

Pluto bylo vyřazeno na konferenci Mezinárodní astronomické unie v roce 2006 a nepokládá se již za planetu. Výstřední prvky jeho dráhy už dávno naznačovaly, že jde o těleso odlišného původu, než jsou ostatní planety. Odvěká moudrost měla přece jen pravdu a astronomie 20. století se mýlila. Pokud totiž hovoříme o hierarchiích, Archandělech nebo Silách a jiných, máme na mysli tvořivé duchovní principy, které působily do chaotických procesů v rotující ohnivé mlhovině plynu a prachu při vzniku slunečního systému a daly mu jeho tvárnost. Nezajímají nás přesuny, které se odehrály později v už vychladlém systému působením čistě hmotných sil.

Vzdálenosti planet od Slunce rostou pravidelně v geometrické posloupnosti. Jsou dány Titius-Bodeovou řadou ($4, 4 + 3 \cdot 2^a$, $a = 0, 1, 2, \dots$). Dosazením dostáváme poloměry oběžných drah v desetinách astronomických jednotek (4, 7, 10, 16, 28, 52, 100, 196). Bode svou řadou anticipoval i pozdější objev pásu asteroidů, které jsou pozůstatky zaniklé protoplanety. Platí to však jen po Uran, pro Neptun už ne. I to dává tušit, že oběžnice kromě těch nejvzdálenějších jsou výsledkem nějakého staršího, jednolitého impulsu, který je uspořádal do harmonických intervalů ne nepodobných pythagorejské hudbě sfér.

Rudolf Steiner už v cyklu *Duchovní bytosti v nebeských tělesech* z roku 1912 upozorňoval na odlišný původ Uranu a Neptunu: „*Uran a Neptun původně k naší sluneční soustavě nepatřily, nýbrž k ní přiletly mnohem později, a dostavše se do oblasti její přitažlivosti, staly se tak spoludruhy ostatních planet, zakotvily se zcela v naší planetární soustavě. Nemohou proto býti počítány k naší soustavě v témže smyslu jako planety ostatní, počínající Saturnem, které tak řečeno patřily k ní již od prvopočátku.*“^{Steiner 12} Planetologie mu po sto letech dala za pravdu v tom, že Uran a Neptun přiletly později, ačkoli ne v tom, že by byly ve sluneční soustavě úplnými cizinci.

Planeta Saturn.

Alfons Mucha: Osud, 1920.